

Бащата погледнал гъщеря си, размислил и рекъл:

- Ще те дам, но само ако останете тук да живеете, иначе не те давам.

Родителите на момчето нищо не казали, само младото ромче с радост отговорило:

- Аз ще остана, няма да се разделя с голямата ми любов!!! Тук ще вдигнем сватбата, пък и моите родители нямат нищо против - тук има достатъчно място и за тях.

Бащата на момичето много се учудил от думите на бъдещия си зет, но за да не разочарова гъщеря си, нито дума не отвърнал. Здрависали се сватобете, вдигнали голям годеж. Минали две седмици, поканили роми от целия Чепински регион и вдигнали голяма сватба /три дни/. Така Коцана и нейният обичан съпруг заживели щастливо.

Родителите на младоженеца не се сещали да си вървят, не им се искало да оставят сина си в чуждо село. Дори напролет се захванали да обработват земята на свата си, но вместо плод и зеленчук, те насадили картофи. Така минавало времето.

На младите роми им се родила мъжка рожба. Сватобете много се радвали на внучето, гледали го и му угаждали. Мъжът на Коцана ден след ден ставал все по-самоуверен, съветвал тъща си, та дори на моменти започнал да се прави, че повече от тъста си разбира от животновъдство и занаятчийство.

Бащата на Коцана наблюдавал поведението на зет си, чудел се на акъла на гъщеря си как е могла да го хареса, но нищо не можел да направи. Един ден викнал скъпата си гъщеря и рекъл:

- Дъще моя, ти стана вече майка. Господ ви гари с мъжка рожба, ала виждам, че твоят мъж стои, нищо

не прави, само командва тука наготово. Той не се труди, та каквото имане имаме да го угвои. Дошъл е наготово, уж беден, та човек да го направим, а той не иска човек да стане.

Коцана разплакана рекла на баща си:

- Слушай, татко! Да не мислиш, че аз не виждам тоба, което ти ми казваш? Виждам всичко, дори по-добре от теб. Но какво мога да сторя!?!... Ти сам каза, вече съм майка. Как да го изгоня от къщата ни!? Ще ми се смеят хората, ще ми остане момчето сираче. Хубав, лош - такъв комат от питата ми се падна, с него ще остаряя.

Бащата въздъхнал тежко и рекъл:

- Тази приказка съм я научил от моя баща, сега ще ти я кажа на тебе, та поне ти след време да я спазваш: "Вместо да те ритне циганин с бос крак, да те ритне офицер с ботуш!"

